

Pax.

Cebelica trudna, nevesela Čebelici drobni se zazdi:
na bojno poljano je prišumela: zemlja poganja rožice —
na bojni poljani kri, kri. — in nanje leti . . .

Pa prelite kaplje niso rožice.
Čebelica trudna, nevesela,
zastonj iščeš sladke jedi . . .

Melanholija.

Bela cesta v daljavo hiti pred menojo. —
Vzemi še mene, dobrega znanca, s seboj! —

Grevà prek cvetočega polja,
povsod sama zlata in židana volja
in sredi dehtečih njiv
čiri, čiri in živ, živ, živ . . .

Grevà skozi gozd moj ljubi zeleni,
težko je cesti, inako je meni:
gozd vriska in poje in žvrgoli,
kot se spodobi svatovske dni.

Cesta zavzeta posluša in v daljo hiti,
boji se pesmi, kipenja, življenja . . .
Kam, cesta? Kje konec bo hrepenenja? — —
Tam daleč se z nébesom stika ta pisana zemlja,
tja moja misel jo žalostna spremlja.

Leopold Turšič.

Zadnja ura Mateja Prosenca.

Ksaver Meško.

Bolniška soba je bila izredno dolga. Ob stenah so stale postelje v vrsti kakor vojaki na vežbališču, po dva koraka druga od druge. Na posteljah so ležali ranjenci in bolniki raznih jezikov, iz vseh dežel države, mladi in že postarni, ta brez roke, drugi brez noge, tretji ves prevezan čez prsi, sličen slabotnemu, nezmožnemu novorojenčku v plenicah, četrtemu je bila ovita z belimi ovoji vsa glava.

Soba je bila nasičena s karbolom in etrom. A to ranjencev in bolnikov ni več motilo ne težilo. Privadili so se tudi temu, kakor so se privadili stradanju, privadili se polagoma, eni hitreje, drugi počasneje in težje, prelivanju krvi in morjenju.

Zunaj je dežilo. Dež je škrebetal ob okna, kakor bi trkali ob steklo drobni prstki in bi prosili, naj jim odpró. Nekateri bolniki so strmeli proti oknom, poslušali uspavajočo pesem dežja in